

Arrest

nr. 124 099 van 16 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 houdende de weigering tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 maart 2014.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VANMARCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 augustus 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt een eerste maal verlengd tot en met 9 december 2013.

1.2. De bestreden beslissing betreft de weigering tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 augustus 2013 (voorafgaand verlengd tot en met 9 december 2013).

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het rondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 49 van de vreemdelingenwet.

3.2. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden.

In casu wordt het volgende gesteld: “De bestreden beslissing betreft de verlenging van de termijn van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg kan de verzoekende partij de schending van artikel 48/3 van vreemdelingenwet niet dienstig inroepen. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de toekenning van de vluchtelingenstatus, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort, maar overeenkomstig artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot die van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Evenmin kan de verzoekende partij dienstig de schending aanvoeren van artikel 49 vreemdelingenwet daar dit artikel betrekking heeft op de erkenning van vluchtelingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Verzoekende partij dient op 20 maart 2013 een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens haar synthesesemorie herneemt. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijke herneming echter geen rekening gehouden worden.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 april 2014 staat het volgende vermeld: “De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. De verzoekende partij benadrukt dat bij een eventuele terugkeer naar de Ivoorkust de artikelen 48/3 en 49 van de vreemdelingenwet worden geschonden. De verwerende partij verwijst naar de beschikking van de Raad en haar nota.” Verzoekende partij herneemt derhalve het middel zoals dit werd opgenomen in haar synthesesemorie, doch doet hiermee geen afbreuk aan de in de beschikking van 17 maart 2014 opgenomen grond, met name dat de schending van de artikelen 48/4 en 49 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan worden ingeroepen, gezien deze artikelen betrekking hebben op de toekenning van de vluchtelingenstatus, hetgeen niet tot de bevoegdheid van verwerende partij behoort. Door het louter hernemen van haar synthesesemorie, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen. Zodoende brengt zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3.3. Het enig middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET